

In memoriam dr. Egyed Béla

(1942–2019)

Béla bácsi, ahogy a szakmában és a magánéletben hozzá közel állók már egészen fiatalon is így hívták, aktív és meghatározó szereplője volt a szakmai életnek. A PNYME főtitkára 1983–1990 között, majd az NYPSZ egyik alapítója és egyben 1990–1993 között az első elnöke. Neki köszönhető, hogy a hazai szervezetet – elsőként a kelet-európai országok közül – tagjává fogadta a brüsszeli székhelyű nemzetközi nyomdászszövetség, az INTERGRAF. Szakmai tevékenységét 2004-ben a nyomdaipar legmagasabb elismerésével, a Magyar Nyomdászatért-díjjal koronázta meg. A Pénzjegynyomda igazgatójaként a nyomdamérnök-hallgatók óraadó tanára volt a Doberdó utcában. Szakmai pályafutására így emlékezett 2006-ban:

„A sport révén kerültem kapcsolatba a nyomdaiparral. Középiskolás koromban a Typographia TE-ben kosárlabdáztam – akkoriban egészen jó kis csapat volt –, és érettségi után rábeszéltek, hogy legyek nyomdász. 1962-ben, a Zrínyi Nyomdában betűszedőként kezdtem a szakmát. Pályám főbb állomásai: a Zrínyi Nyomdában 1967–1968-ban gyakornokként kezdtem, majd 1968-tól 1970-ig osztályvezető voltam. 1970 és 1983 között a Pénzjegynyomda műszaki igazgatója, azután 1983-tól 1993-ig vezérigazgatója lettem. 1993-ban ügyvezetőként Egyed & Társa

néven Szakértői Irodát alapítottam. 1995-től a JURA csoport ügyvezető igazgatója vagyok. Tanulmányaimat 1962 és 1967 között a moszkvai Nyomdaipari Egyetemen kezdtem, melynek elvégzése után 1968–1970-ben a Budapesti Közgazdaság-tudományi Egyetemen szereztem mérnök-közgazdász diplomát. Tanulmányaimat ugyanott 1978–1980-ban folytattam, és szakközgazdász oklevelet, majd 1982-ben doktori címet szereztem. Az idegen nyelvek közül az angol, a német és az orosz nyelvben vagyok járatos. Egyet-

len konkrét példaképem nincs. Viszont nagyon sok olyan ember van, akiknek egy-egy vagy akár több tulajdonságát is a magam számára követendő példának tekintek. Ezeket itt felsorolni nem csak lehetetlen, hanem azokkal szemben, akik kimaradnának, méltatlan is volna. Kedvenc mottóm: »Nem a zsemle kicsi, hanem a szátok nagy!«

A legnagyobb szakmai esemény az életemben, hogy 2004-ben a szakma nekem ítélte a Magyar Nyomdászatért-díjat. Hogy mit adnék tovább a következő nyomdászgenerációnak? A becsületességre és a megbízhatóságra való törekvés igényét, valamint a mások iránti tisztelet igényét. Mit őriznék meg a régi időkből? Lehetőleg minél többet, és nem csak a jót, hanem a rosszat is, mert múltunknak az is szerves része.”

